

необхідністю. Тобто, управління змінами передбачає здійснення запланованих змін у повному обсязі; продовження збирання та аналізування інформації з метою коригування процесу управління змінами; обговорення поточного стану процесу впровадження змін на всіх рівнях та його документування; закріплення нових методів виконання завдань та інструментів впровадження змін; дослідження та визначення майбутніх дій організації у найближчому часі.

Використані джерела

1. Гриньова В.М. Дослідження сутності управління змінами в забезпеченні циклічного розвитку підприємств. БІЗНЕСІНФОРМ. 2013. № 12. С. 249-254.
2. Лепейко Т. І. Теоретико-методичні засади управління підприємством: забезпечення гнучкості : монографія. Харків, 2012. 221 с.
3. Точилін В.О. Стан та напрямки розвитку внутрішнього ринку металопродукції України. Вісник ОНУ. 2013. Т. 18. Вип. 3/1. С. 64-67.

Пазій Тарас

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Демків І.О.)

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ПОБУДОВИ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Сучасний стан економічних процесів та позицій, які займають більшість вітчизняних підприємств у конкурентному середовищі, переконують щодо загострення конкурентної боротьби як вітчизняних, так й іноземних підприємств. Вочевидь, що ці процеси будуть поглиблюватися, а отже, побудова механізму управління конкурентоспроможністю підприємств на основі клієнтоорієнтованого, ціннісно-компетентнісного, інноваційного підходів стає одним із важливих факторів підвищення конкурентоспроможності.

Механізм управління конкурентоспроможністю підприємства доцільно визначити як сукупність взаємопов'язаних організаційних та економічних важелів й інструментів, які впливають на генерування цінностей і примноження конкурентних переваг задля забезпечення успішного функціонування та розвитку підприємства. Саме тому, механізм управління конкурентоспроможністю підприємства слід будувати так, щоб основні його елементи в результаті формували цільові комплексні блоки, які відображають конкретні організаційні, економічні, техніко-технологічні заходи в їхньому взаємозв'язку і взаємозалежності, реалізація яких має сприяти результативному здійсненню управлінських рішень у даній сфері діяльності.

Побудова будь-якого механізму управління має будуватися на визначальних принципах. О.Є. Кузьмін [1, с. 260] визначає принцип як вихідне

положення економічної теорії, основне правило (керівний напрям) організації конкретної економічної діяльності. Управління конкурентоспроможністю підприємства здійснюється на основі принципів формування стійкої конкурентної позиції: комплексності, системності, динамічності, безперервності, оптимальності і конструктивності та з дотриманням основних принципів теорії конкуренції: еквіфінальності, інкременталізму, емерджентності [2].

Теоретичні дослідження даної проблеми та практичний досвід переконують щодо відсутності єдиного підходу до принципів побудови механізму управління конкурентоспроможністю підприємства, який доцільно здійснювати на клієнтоорієнтованій ціннісно-компетентнісній інноваційній основі, що віддзеркалюється сукупністю аналітичних, методичних та організаційних заходів щодо забезпечення відповідного рівня конкурентоспроможності підприємств. Такий підхід дає змогу підприємствам адаптуватися до вимог стрімкого технологічного розвитку та підвищити обґрунтованість ухвалення управлінських рішень.

Усі блоки механізму мають бути пов'язані один з одним і тим самим формувати певну цілісність. Тобто вони мають бути об'єднані єдиним принципом: кожний блок забезпечує рішення проблеми формування, забезпечення та підвищення конкурентоспроможності підприємства, забезпечення стійкої конкурентної позиції, примноження конкурентних переваг. Така логіка побудови механізму управління конкурентоспроможністю підприємства включає високий ступінь деталізації всієї гами організаційно-економічних та технічних методів, способів, прийомів вирішення завдань забезпечення та підвищення конкурентоспроможності підприємства, що дає можливість здійснювати системний та цілеспрямований пошук шляхів поєднання всіх основних компонентів організаційно-економічного забезпечення внутрішнього управління для концентрації зусиль та управлінських впливів на чинники, які визначають конкурентний потенціал підприємства, що дає змогу забезпечити підвищення його конкурентних можливостей.

Відповідно, побудова механізму управління конкурентоспроможністю підприємства має відповідати таким принципам: адаптивності, сутність якого полягає в здатності системи управління конкурентними перевагами ефективно виконувати свої функції та досягати поставлених перед нею завдань в умов змін внутрішнього та зовнішнього середовища організації; урахування дії законів організації структур і процесів, що становить неодмінну умову здійснення якісного управління; інтеграції, що передбачає погодженість між цілями і завданнями, які ставляться перед підприємством як у довго-строковому, так і в короткостроковому періодах, а також забезпечуваними конкурентними

перевагами; дотримання вимог сукупності наукових підходів до управління; гнучкості – можливість зміни системи забезпечення конкурентних переваг підприємства в результаті накопичення інформації, модернізації технології або коректування стратегії діяльності організації; клієнтоорієнтованості та орієнтації на конкретні ринки і потреби; використання новітніх комунікацій та технологій; генерування цінності для споживачів; забезпечення адекватності та гнучкості механізму завдяки своєчасному врахуванню змін конкурентного середовища та внутрішньому коригуванню; примноження компетентностей підприємства та нарощення прибутків; інноваційності, який полягає у тому, що для досягнення довгострокового лідерства на ринку необхідним є впровадження інноваційних моделей менеджменту, використання нестандартних управлінських рішень.

Система управління конкурентоспроможністю підприємства, побудована на зазначених вище принципах, може бути ефективною лише за умови врахування та забезпечення єдності мети, дії всіх складників та процесу реалізації внутрішньої і зовнішньої політики підприємства, системи мотивації, яка спроможна зацікавити виконавців у підвищенні конкурентоспроможності підприємства, використання сучасних технічних та технологічних основ управління, здатних вирішити питання забезпечення конкурентоспроможності підприємства.

Використані джерела

1. Кузьмін О.Є., Горбаль Н.І. Управління міжнародною конкурентоспроможністю підприємства : підручник. Львів : Компакт-ЛВ, 2005. 304 с.
2. Варава Л.М. Організаційно-економічне забезпечення управління конкурентоспроможністю промислового підприємства. Вісник Криворізького технічного університету. 2011. № 29. С. 311–314.

Пасічник Руслан, Сільчук Анна

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту
публічного управління та персоналу Микитюк П. П.)

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

В результаті істотних економічних перетворень останніх десятиліть, українська економіка опинилася в принципово новому стані, який, на думку багатьох фахівців, оцінюється як кризовий. Тому перед сучасною економічною наукою стоїть глобальне завдання пошуку шляхів виходу з нього. Не викликає сумнівів і загальноприйняте твердження про те, що для цього необхідна активізація інвестиційних процесів, яка може бути досягнута завдяки багатьом